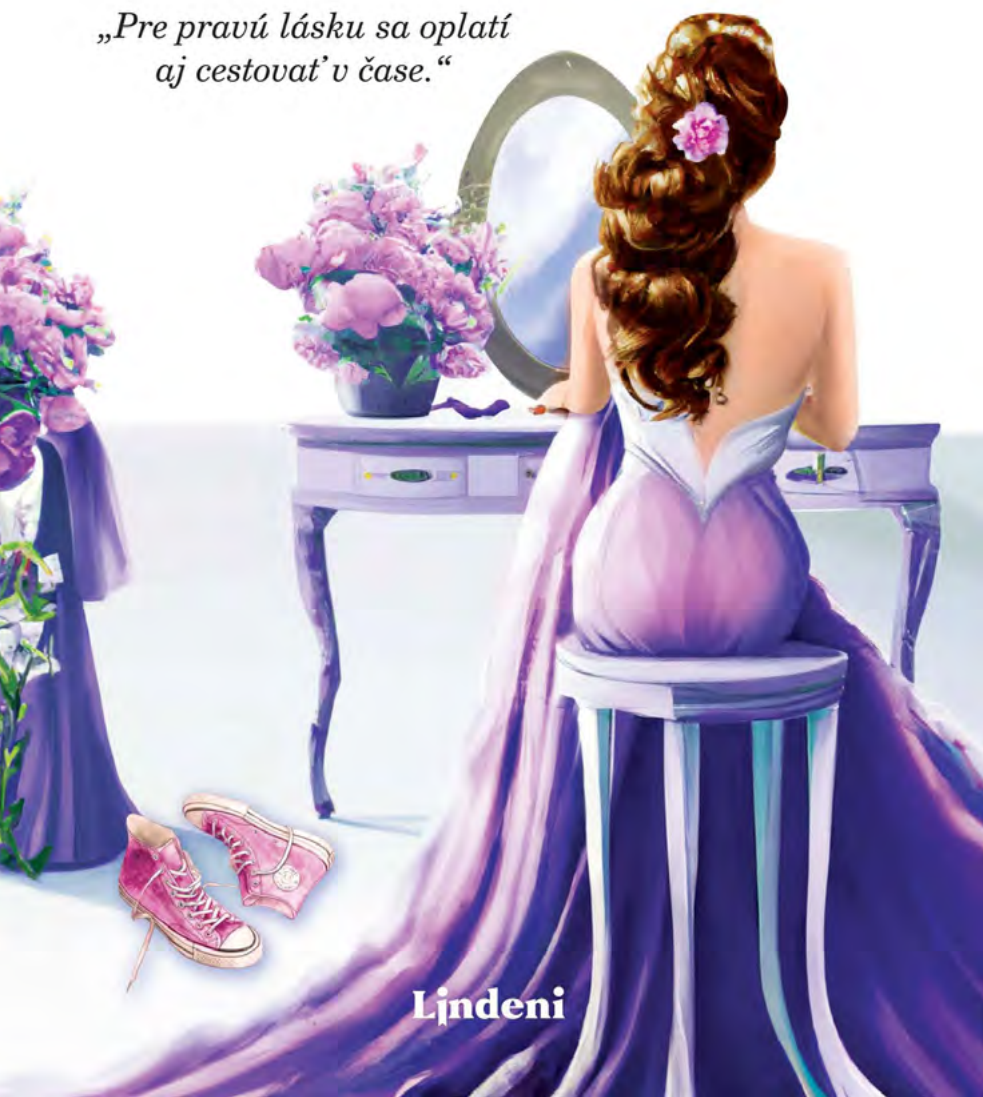

Felicia Kingsley

DIEVČA Z INEJ DOBY

*„Pre pravú lásku sa oplatí
aj cestovať v čase.“*

Ljndeni

Dievča z inej doby

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Felicia Kingsley

Dievča z inej doby – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

DIEVČA Z INEJ DOBY

Felicia Kingsley

DIEVČA Z INEJ DOBY

Preložila Mária Štefánková

Ljndeni

Felicia Kingsley: Una ragazza d'altri tempi

Copyright © 2023 Newton Compton editori s. r. l., Roma

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Translation © Mária Štefánková, 2025

This edition published in agreement with the Proprietor through
MalaTesta Literary Agency, Milan

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať s cieľom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4
smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4928-2

ISBN e-knihy 978-80-566-4945-9 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4946-6 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4944-2 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

„Na rozbehnutie obchodov neexistuje nič lepšie ako výhodný sobáš.“

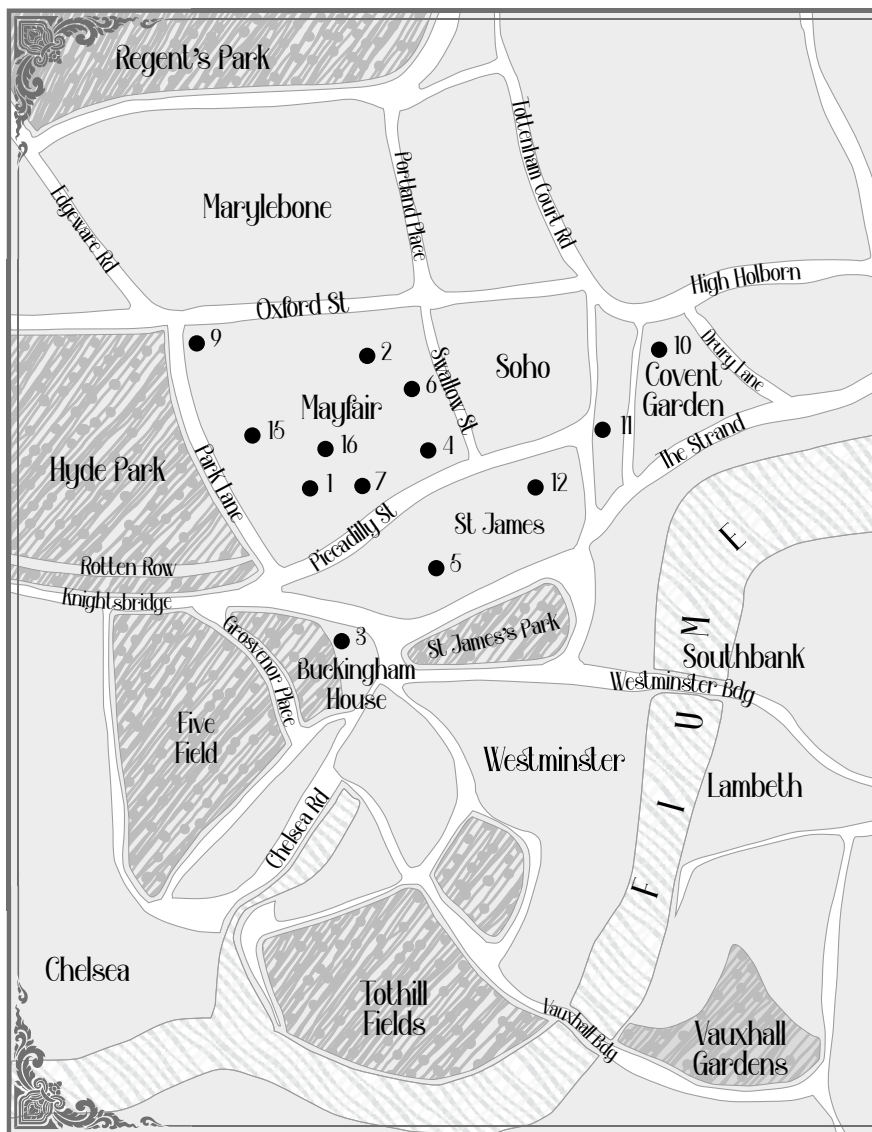
Jej kráľovská výsosť
Kráľovná matka Elizabeth Bowes-Lyon

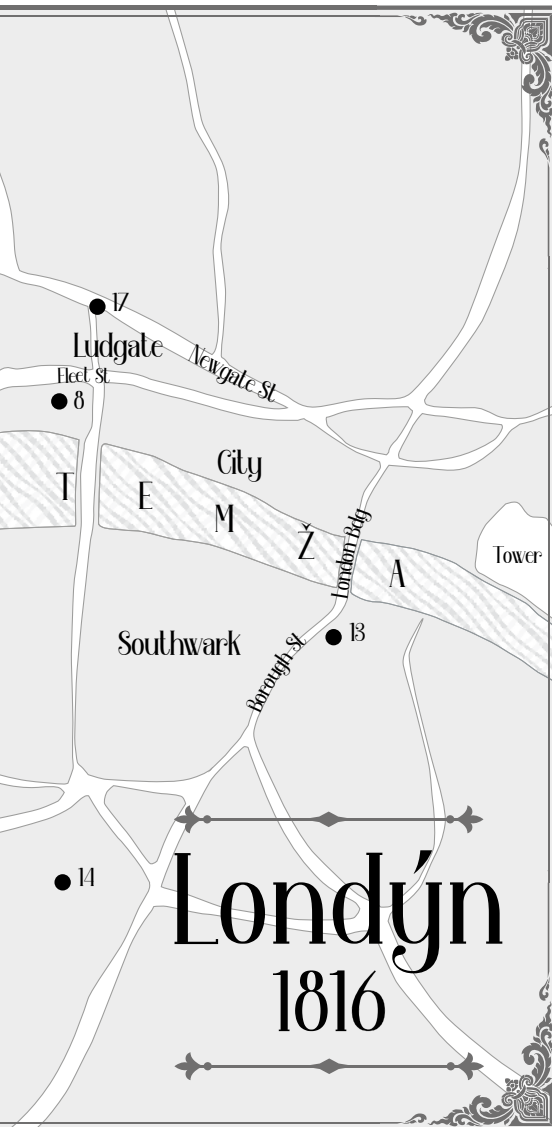
„Tomu, čo mladí ľudia hovoria o manželstve, ja veľkú váhu neprikladám,“ odvetila pani Grantová. „Ak tvrdia, že sa im sobášiť nechce, pripisujem to len faktu, že doteraz nenašli toho pravého.“

Doktor Grant so smiechom zablahoželel slečne Crawfordovej, že nemá proti manželstvu výhrady.

„Ach, áno, vôbec ma to nezahanbuje. Nech sa všetci poberú, ak sa im podarí nájsť vhodnú partiu. Nepáči sa mi, ak sa ľudia od toho odťahujú, ale každý sa predsa len musí oženiť vtedy, keď mu to niečo prinesie.“

Jane Austen: *Sídlo Mansfield*,
Vydavateľstvo SLOVART, 2010,
preklad Beáta Mihalkovičová

Legenda

- 1 Domy Rebecy a Reeda
na Charles Street
- 2 Dom Duvillovcov
a dom Fraserovcov
na Hanover Square
- 3 Královský palác
Buckingham House
- 4 Hatchards
- 5 Almack's Assembly
Rooms na King Street
- 6 Argyll Rooms
- 7 Salón pani Triaudovej
na Bolton Street
- 8 Sídlo Chronicle
- 9 Dom Latimorovcov
- 10 Royal Theatre
- 11 The Green Canister
- 12 King's Theatre
- 13 Sídlo Borough Gangu
- 14 Nemocnica Bedlam
- 15 Dom Osbournovcov
na Mount Street
- 16 Dom Manderleyovcov
na Berkeley Square
- 17 Věznice Newgate

Tebe,
ak si aspoň raz v živote
cítil potrebu schovať sa.
Nasleduj svoje svetlo.

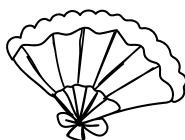
Tvoj život je kniha,
snaž sa, aby sa oplátilo čítať ju.

*I said, „No one has to know what we do“
His hands are in my hair, his clothes are in my room
And his voice is a familiar sound
Nothing lasts forever.*

*You'll see me in hindsight
Tangled up with you all night
Burning it down
Someday when you leave me
I bet these memories
Follow you around.*

Wildest Dreams, Taylor Swift

1

Streda 8. mája

Keby som tak mala libru zakaždým, keď mi niekto povie: „Ty si stará duša.“

Nie som stará duša. Som vintage, a to je rozdiel. Maličký, ale je.

Vždy som mala pocit, že som sa narodila do nesprávnej epochy, a potvrdzuje mi to každý jeden deň, čo som prežila doteraz, do svojich dvadsaťjeden rokov.

V živote som vintage, neznášam zhon a nevychované spôsoby. Najmä zbytočné nadávky. Ak mi nejaká ujde, to už musím byť riadne vytočená.

Som vintage v práci; chcela by som učiť dejepis alebo pracovať v múzeu.

Som vintage v láske, lebo sa mi páči pomalé dvorenie.

A toto posledné je hlavný problém, čo leží na srdci May, mojej kolegyni z Univerzitnej knižnice, ktorá sa postupne stala mojou dôverníčkou.

Dokonca ma presvedčila, aby som sa prihlásila na zoznamku, nech si niekoho nájdem.

Ja, a na zoznamke! Presný opak pomalého dvorenia.

Jediné, o čom ma apka MatchMe zatiaľ presvedčila, je, že mám superschopnosť jediným bozkom premeniť princov na bielom koni na obyčajných chlapov.

Po tom, ako mi jeden vybielil účet na Amazone, ďalší sa prebral z amnézie a vrátil sa k svojej ex, pri nasledujúcom mi hrozila basa, lebo po mňa prišiel ukradnutým autom, včera sa vyfarbil posledný z celého vzorkovníka: prišiel aj s manželkou a ponúkol mi trojku.

„Vzdávam sa,“ hovorím May a odinštalujem si apku.

„Ale no tak, daj si ešte šancu! Piatu,“ nalieha. „Piaty bude ten pravý.“ Rozdiel medzi mnou a May je ten, že ona nevie byť sama, zatiaľ čo mne to takto úplne vyhovuje, a to sa jej vidí nemysliteľné.

„Štyria pakovia stačia. Ja študujem egyptológiu, a nie sociálnu prácu.“

„S tebou je ťažko, veď si ich nemusíš hneď brať,“ povie May podráždene.

„Nie je so mnou ťažko, len si vyberám,“ namietam.

„Ak trochu nezredukuješ kritériá, zomrieš ako panna. Už si prešvihla najvyšší čas.“

„Prešvihla som najvyšší čas? A čo som jogurt s dátumom po záruke, napísaným na čele?“

„Ty nie, ale tie prezervatívy, čo som ti dala, tie áno,“ vyhlási. „Pre partnerskú zhodu je základom sexuálne porozumenie, a kľúčom k nemu je skúmanie! Študuješ egyptológiu, tak by sa ti *skúmanie* malo počítať!“

Tvárim sa, že som ju nepočula, a sústredím sa na preberanie vrátených kníh na vozíku, aby som ich mohla poukladať na miesto. „Čo tu u nás robí kniha z farmaceutického oddelenia?“

May vezme z kopy príručku anorganickej chémie. „Odnesiem to, kam patrí, a ty si znova stiahni MatchMe.“

S May obe študujeme na London College University a tri roky sme kolegyne pri pulte knižnice Main Library, odkedy som

prišla do hlavného mesta z Mardenu, dediny s tritisíc sedemsto obyvateľmi v Kente, a zdá sa, že je to najlepšia kamoška, ktorú tu mám.

Ona študuje psychológiu a chce sa stať párovou terapeutkou (najradšej nejakých známych ľudí), a žije spájaním ľudí. Za tieto tri roky som zažila, ako dala dokopy jednu dvojicu z kaviarne, nespresnené množstvo spolužiakov z krúžku a dokonca aj dvoch profesorov. Je ako Emma Woodhouse Jane Austenovej, akurát má modré vlasy.

Keď som sa jej zdôverila, že som ešte panna, hneď vo mne nadšene zavetrila svoju novú misiu.

Alebo študijný prípad. Obávam sa, že ma chce dostať do svojej diplomovky.

„Ozaj, Rebecca,“ znova sa mi prihovorí, „v nedeľu mám nejaké povinnosti, mohla by si ma popoludní zaskočiť?“

„Už som slúžila tri nedele za sebou,“ protestujem. „A mám službu aj v sobotu,“ dodám.

Veľmi by som jej chcela odmietnuť, ale život v Londýne je nákladný a – na rozdiel od May – nikto mi s nájomným nepomáha. Našťastie mám štipendium!

„Prosííím!“ kňučí a víri vzduch mihalnicami. „Mám rande.“

„Už som mala program,“ hundrem.

„Snoriť po starých haraburdách na blších trhoch nie je nijaký extra program.“

„To sú starožitnosti, May,“ opravím ju. „Nie staré haraburdy.“

Som pravidelnou zákazníčkou blších trhov v Portobelle a Camdene, ktoré veľmi pozorne prečesávam a hľadám vejáre, pečatidlá a pamätné šáločky kráľovskej rodiny. A ak mám šťastie, nájdem tam aj stužky, čipky a perličky, z ktorých vyrábam šperky v Regency štýle a potom ich predávam na internete.

Mám rada minulosť. Minulosť je bezpečné, predvídateľné miesto, pre mňa dokonalé, lebo ja nenávidím prekvapenia a nečakané udalosti.

„Vymeňme si služby: prídem namiesto teba v sobotu,“ navrhuje May. „Tak môžeš ísť aj na tú akciu v maskách.“

„Na Regency Revival!“ zvolám. Túto akciu organizuje Regency Society. Prívrženci sa tu stretnú a trávajú popoludnie v znamení kráľovstva z obdobia začiatku 19. storočia. A to v dobových kostýmoch, pochopiteľne. Tento rok to bude v najstaršom londýnskom kníhkupectve Hatchards, založenom v roku 1797. Bude sa tam uvádzať aj nový román Patricie O’Nealovej, kráľovnej žánru *regency*. „Je to spomienková slávnosť.“

„Takže áno?“

Pre službu v práci som sa už musela s ťažkým srdcom vzdať myšlienky, že pôjdem na *Regency Revival*. Romány v tomto žánre sa stali mojím útočiskom po smrti mojich rodičov a ten svet so svojimi presnými pravidlami a etiketou, ktorá sa musela dodržiavať do posledného písmenka, bol mojou záchrannou sieťou vo chvíľach, keď sa mi všetky ostatné istoty rúcali.

Do tohto žánru ma zasvätila moja suseda Gwenda Fanninová, výstredná profesorka teoretickej fyziky na dôchodku. Žije sama a zvykla si pozývať ma k sebe po večeri a neskôr mi aj požičiavať romány Georgette Heyerovej, Mary Baloghovej, Julie Quinnovej a, pochopiteľne, Patricie O’Nealovej.

Neviem sa dočkať, keď jej poviem, že aj ja budem môcť prísť na slávnosť.

Gwenda mi pomáha aj s diplomovou prácou: *Egyptománia v období Regency: ako napoleonské výpravy vzbudili záujem o staroveký Egypt*.

„Áno, obrovské áno!“ prijímam Mayin návrh.

„Možno tam stretneš aj nejakého pána Darcyho, ktorému venuješ kvet svojej nevinnosti,“ chichotá sa May, celá rada, že má pred sebou voľnú nedeľu.

Rekordným tempom si skončím povinnosti, neviem sa dočkať, keď prídem domov a vyhrabem si nejaký kostým na slávnosť. „Tak ahoj zajtra,“ pozdravím ju a vybehnem z knižnice.

Bežne rada zostávam v knižnici aj dlhšie večer, zmeny do polnoci mám najradšej: je to čarovný čas, keď sa všetko kryštalizuje v čase a v tichu, bez náhlivosti popoludňajších konzultácií a ruchu medzi prednáškami.

Starodávne budovy a knihy majú rady pokoj. Aj ja.

„Hej, Rebecca,“ volá za mnou May a prenasleduje ma po chodníku. „Zabudla si si denník,“ volá a kýva mi ním.

„Ďakujem!“ vzdychnem a pritisnem si ho na srdce. „Keby som ho stratila, je po mne!“

„Nezveličuj, kúpiš si iný. Možno aj trochu krajší.“ Potom sa obráti a vráti sa do hlavnej budovy knižnice.

O tom, že je môj denník nepekný, sa nehádam: naschvál som si vybrala ten najnenápadnejší, aby nikomu ani na um nezišlo začať v ňom listovať.

Zošiť si môžem kúpiť nový, ale to, čo je dnu, nie: na jeho stránkach som opísala svoj život; nie naozajstný, ale taký, aký by som chcela žiť.

Som to ja, Rebecca Sheridanová, mám dvadsaťjeden rokov a žijem v Londýne, ale s tým rozdielom, že je rok 1816 a ja som lady.

Dovolila som si aj nejaké vylepšenia a dožičila som si trochu viac šťastia, než mám v skutočnosti.

Aj ako postava lady Rebecca som sirota, ale aspoň nie sama na svete: stará sa o mňa môj bratranec Archie, ktorý zdedil titul markíza po mojom zosnulom otcovi, moja obľúbená teta Calpurnia a jej druhý manžel – ufrflaný strýko Algernon, moja verná osobná komorná Lucy a moja susedka a najlepšia priateľka Emily.

Nemám jedínú kamarátku, ktorá by chápala moje bizarné koničky, preto som sa rozhodla nejakú si vymyslieť. Emily ma má rada, Emily mi rozumie.

Môj denník sa skladá z listov, ktoré píšem ja jej a ona zasa mne, máme rovnakú vášeň pre egyptológiu, pre knihy a písanie.

Vymenili sme si aj náramky priateľstva, také, čo som vyrobila z hodvábanej tyrkysovej stužky a z perličky v tvare kvapky, a používam ich aj ako záložky do knihy.

Emily už debutovala a vydala sa za skvelú partiu. V listoch mi píše o spoločenskom živote vyššej spoločnosti.

Máme dokonca aj neznesiteľnú „nepriateľku“, klebetnú lady Ausoniu Osbournovú.

Lady Rebecca býva na Charles Street, v elegantnej štvrti Mayfair, v jednom z tých veľkých bielych domov so stĺpmi na priechodoch, kde sú dnes tucty luxusných apartmánov, ktoré sa predávajú po pätnásť miliónov libier.

Nedá sa to porovnať s kutičkou na Benthall Green, ktorú inzerát v Gumtree núkal ako jednoizbák, ale napokon, dnešná ja toho veľa nepotrebuje. Nijaké návštevy ani popoludňajšie čaje.

Do denníka som si aj nakreslila portréty všetkých svojich priateľov a rodinných príslušníkov, akoby to bol rodinný album, a vymyslela som si aj záhadné príbehy, ktoré lady Rebecca tajne publikuje v *London Chronicle*, aby si zabezpečila ekonomickú slobodu.

Nemám spisovateľské ambície, v živote lady Rebeccey nie je nijaká trauma, len drobné epizódky života, ktorý si vymýšľam a ktorý sa mi páči viac než skutočnosť.

Niekomu to možno príde čudné, ale je to moja *guilty pleasure*, tajná neresť, ktorou nikomu neublížujem.

Denník je môj súkromný svet, nepripadá do úvahy, aby som ho stratila.

Keď prídem domov, hneď zaklopem u Gwendy, aby som jej oznámila radostnú správu.

Ohrieva polievku pre nás obe a moja účasť na *Regency Revival* ju veľmi poteší.

Už dlhé roky je vdova, nemá deti ani iné príbuzenstvo. Naše samoty si navzájom robia spoločnosť.

Na mobile mi zasvieti spáva o novom e-maile, hneď si ju otvorím.

„Och, Anubis, pomáhaj!“ vyfúknem.

„Čo ťa trápi, zlatko?“ spýta sa Gwenda, prestierajúc úžasný servis s podobizňou kráľovnej Charlotty na tanierikoch.

„Posudok profesora Sullyho na moju dipolomovku. Poslala som mu prvé kapitoly a teraz budem citovať: Vaša práca je v poriadku, ale chýba jej originalita a odvaha,“ vybuchnem.

„Neprekvapuje ma to,“ prekvapivo podotkne Gwenda.

„Čože? Čo tým myslíš?“

„Nuž, mala by si kopu zaujímavých nápadov, len keby sa ti chcelo ísť hlbšie do niektorých tém.“

„Ísť hlbšie,“ zopakujem naštvane.

„Myslím tým cestovať,“ spresní Gwenda. „Mohla si ísť na tú konferenciu do Berlína alebo do Turína...“

Otvorím ústa, že budem namietat', no predbehne ma. „Ak chceš povedať, že cestovanie je drahé, ani to neskúšaj! Našla som ti zlacnený spiatočný let do Káhiry za štyridsaťdeväť deväťdesiat.“

„Nelietať,“ vyhlásim. „Nemám rada lietadlá.“

„Budeš egyptologička, Rebecca. Ako to chceš dosiahnuť, keď nikdy ani nenakukneš do Egypta?“

„Pôjdem tam... raz.“

„Ako? Chceš sa teleportovať?“

„Mohla by som ísť vlakom,“ hypotetizujem. „Pôjdem do Doveru, potom cez Lamanšský prieliv podmorským tunelom, v Calais prestúpim a pocestujem krížom cez Európu do Istanbulu, a odtiaľ je to kúsok: Sýria, Libanon, Jordánsko...“

„Aha, aký Jules Verne! Cesta okolo sveta za osemdesiat dní!“ zvolá Gwenda.

„Robila som si itinerár v Google Maps. Podľa neho na to treba šesťdesiatdva hodín.“

„Tvoji kolegovia boli na praxi v Grécku, v Taliansku, v Sudáne... a ty? Kde si bola? Vo Walese.“

„Náhodou to vo Walese bolo nesmierne zaujímavé,“ bránim sa.

„Najmä kopa starých Egypťanov. Tvoj otec bol archeológ, tvoja mama reštaurovala obrazy. Tvoji rodičia cestovali, prečo ty nechceš?“

Možno keby tak nemilovali cestovanie, dnes by tu ešte boli. „Je to nebezpečné,“ odsekнем.

„Nešoféruješ.“

„To nie je pravda,“ bránim sa. „Už som raz šoférovala.“

„Ale nie na diaľnici,“ spresňuje a naberá polievku do tanierov.

„Kam smeruješ, Gwenda? Máš dvadsaťjeden rokov a dovoľíš svojim obavám, aby držali tvoj život za dverami: všade so sebou nosíš plný ruksak liekov, ktoré nikdy nepoužiješ... Máš ešte ten sprej na astmu? Ako dávno si nemala záchvat astmy?“

Aspoň rok. „Človek nikdy nevie.“

„Necestuješ, nemáš chlapca... Dokonca aj v denníku si len pozorovateľka, ktorá rozpráva o živote iných.“

Také tvrdé slová som od nej doteraz nepočula.

„Nemáš priateľov.“

„Ty si moja priateľka.“

„Myslím niekoho v tvojom veku, s kým sa môžeš deliť o skúsenosti. S kým sa budete spolu myliť a spolu rásť.“

„Mám May.“

„May je kolegyňa. Síce blízka, ale stále iba kolegyňa. Mimo knižnice sa nikdy nevidate.“

„Máme rozdielny spoločenský život.“

„Áno, ona má aspoň nejaký,“ Gwenda vzdychne a odloží sarkazmus bokom. „Odkedy ťa poznám, ani si si nedala ostriať vlasy,“ okomentuje a žartovne ma potiahne za jeden dlhý prameň.

S Gwendou sme sa stretli, keď som prišla do Londýna, štyri mesiace po smrti našich. „Mne sa páčia dlhé.“

„Pristali by ti krátke, vieš?“

Už som vytušila, kam mieri, tak ju predbehnem. „Čo by som mala urobiť s tou diplomkou?“

„Je to jednoduché: odhod' ju, vyber si zaujímavejšiu tému a spracuj ju.“

„Úžasné! Pán profesor, a teraz fanfára, mohli by ste si prečítať prvé kapitoly budúci štvrtok? Ak si ma teda pamätáte.“

„O tomto nebudeme diskutovať!“ povie a vezme mi telefón z ruky. „A teraz ti vyberieme nejaký pekný kostým. A tú diplomku prerobíš, na to dozriem osobne,“ rezolútne vyhlási Gwenda.

Sobota 11. mája

Stretnutie v Hatchards je o štvrtej, Gwenda je tam už od rána spolu s organizátormi z Regency Society.

Na akciu je rezervovaný celý obchodný dom – všetkých päť poschodí – a teraz je plný slečien v pastelových šatách a čipkových klobúčikoch s vejármi.

Kým hľadám Gwendu medzi prítomnými, kúpim si výtlačok *Tajného denníka sestier Berringtonových*, ktorý si chcem dať podpísať, a namierim si to k bufetu.

Kochám sa pohľadom na hromady zákuskov, tácky plné makrónok, na pyramídy veterníkov a naberiem si na dva tanieriky.

V poriadku, nie je to veľmi slušné, ale tieto tanieriky sú *fakt* maličké. A ja som *veľmi* hladná.

„Ten druhý je pre priateľku,“ ospravedlním sa, keď dievča z cateringu na mňa škaredo zazrie. Nuž, mohla by to byť pravda. Len musím nájsť Gwendu.

Zdá sa, že členovia Regency Society sa všetci navzájom poznajú, ale ja som ešte nová, lebo ma sem prijali len vo februári. Spoločnosť prijme sto prihlásených ročne z celého Anglicka,

a to až po prísnom teste zo znalosti epochy. Ja som sa dokonca naučila tancovať štvorylku podľa návodu na YouTube.

„Och, tu si!“ zvolá Gwenda za mojím chrbtom.

Zľaknem sa a z tanierika mi vyskočia makrónky, ktoré sa veselo rozkotúľajú po dlážke. „Dofrasa! Skoro ma porazilo! Ty máš ale krásne šaty!“ Na prvý pohľad vidieť, že sú šité na mieru, možno v krajčírskom salóne, a sú z pravého hodvábu.

Nie ako moje, vypožičané za dvadsaťdeväť deväťdesiat, z polyesteru, so znepokojujúcou etiketou „Horľavé – Pozor na zdroje tepla!“ a posťahované zatváracími špendlíkmi, ktoré keby sa otvorili, prepichli by ma ako ražne.

„Pod' so mnou, už meškáme,“ súri ma.

„Meškáme? Veď Patricia O'Nealová ešte neprišla,“ namietam.

Nič. Chytí ma za lakteť a tlačí pred sebou medzi dámy a galvalierov.

„Kam ideme?“ pýtam sa, kým ona otvára dvere do obchodu. Bože, na to, aká je kostnatá, má silu!

„Nemôžeme strácať čas,“ povie, nevšímajúc si moju otázku.

„Táto časť asi nie je prístupná verejnosti,“ vyhováram sa, zatiaľ čo ona ma ťahá do miestnosti preplnenej škatuľami s knihami.

Konečne ma pustí, obráti sa a pozrie sa na mňa. „Pohni sa a nešpekuluj.“ A potom ma posotí do ďalších dverí s nápisom **VSTUP ZAKÁZANÝ** a vojde za mnou.

„Tak táto miestnosť celkom iste nie je verejne prístupná,“ poviem znova. „Ak nás tu nájdú, bude zle,“ upozorním ju. Som zákazníčkou v Hatchards, a naozaj nepotrebujem, aby ma odtiaľto vykázali.

Nič.

Naozaj si vybrala ten správny deň na hádanky. „Tak dobre,“ poddám sa.

Opatrne sa poobzerám, otvorím dvere a vojdem do akejsi technickej miestnosti.

Ďalšie dvere sú pootvorené. „Kam zmizla?“ hundrem a opatrne vojdem do druhej miestnosti, oveľa tmavšej a stiesnenejšej. „Gwenda, prosím ťa, nechcem sa dať vyhodiť z Regency Society, veď ma sotva prijali,“ prosím potichu. Kráčam takmer naslepo, sledujúc zvuk jej krokov, s knihou Patricie O’Nealovej pritisnutou na hrud’, s kabelkou v štýle Mary Poppins na zápästí a s tanierikom zákuskov v ruke.

Tvár mi poštekľí jemný závoj: pavučina.

„Čím ďalej, tým lepšie,“ mrmlem. Steny sa čoraz viac zužujú až ku dverám, ktoré sú menšie než ja aspoň o dve piade a spoza nich presvitá svetlo.

Hneď ako ich otvorím, stane sa čosi čudné: pocítim, ako ma vŕhaje nejaký silný vír a prudký záblesk svetla rovno do tváre mi zabráni vidieť, kam idem, a...

Ocitnem sa v tesnom objatí dvoch mocných ramien, s tvárou pritlačenou na širokú hrud’, a všetko, čo vnímajú moje zmysly, je akoby v hmle, vnímam len opojnú vôňu mäty a sladkého drierka.

„Ja...“ odstrčím sa od osoby, na ktorú som spadla, ale zakrúti sa mi hlava, stratím rovnováhu a podlomia sa mi nohy.

Vôbec mi nie je dobre.

Zvalím sa na zem, na chrbát.

„Čo to tu...?“ V okamihu ma obkolesí celá plejáda tvárí.

„Slečna, je vám dobre?“ spýta sa ma nejaká žena, ktorú nepoznám, ale jedno je isté: aj ona musí byť z Regency Society, súdiac podľa jej oblečenia.

Znova som v knižnici, obkolesená všetkými účastníkmi spomienkového zhromaždenia, ktorí sa na mňa ohromene dívajú. Neviem, kade ma Gwenda vodila, ani prečo, ale znova som v jednej z miestností Hatchards, len mám zaprášené šaty a účes – ktorý ma stál dve hodiny práce a krčie v rukách – rozstrapatený. Ako